

Oavsett idrott och politik – verkligheten är sig lik.

Det är inte roligt att delta i en tävling som man förlorar. Det vet alla människor som har varit med om någons sorts kraftmätning. Det tillhör nämligen spelets regler att någon måste förlora.

Personer som sysslar med konfliktlösning av något slag hävdar i denna stund att båda måste vinna – först då kan en eventuell konflikt eller tävling upplösas. Det måste kanske sägas att verkligheten inte alltid är hanterbar i psykologisk mening dvs. att man kan flika in de önskningar som är passande i ett visst skede.

De många ”om-en” kommer efter spelets gång. Om jag hade gjort så eller så... Om jag ändå satsat på... Om jag ändå hade läst liter mera... Om jag hade passat lite tidigare... Undanflykterna kommer som ett brev på posten; bortförklaringar, förmenta felsägningar, otydliga önskningar eller helt enkelt: dålig kondis.

Den mänskliga faktoranalysen kan fyllas med fler tankar än man kan ana.

Just nu är det den förlorande socialdemokratin som fyller tidningarnas skvallerpalter. Handlar det om valanalys eller om skadeglädje? Handlar det om att ge hjälp på traven eller tror de berörda skribenterna att de tillför något till debatten, som det brukar sägas.

Inom idrottsvärlden är det klara regler som gäller efter förluster. Här kan nämligen inte båda vinna. Här gäller det att lägga an varje snedträff, breddside eller ”tåfjutt” för att få bollen i mål. Fråga Zlatan Ibrahimovic! Det är en herre som vet hur man gör i motgångens hektiska stund. Det är bara att lämna Barcelona och börja om på nytt. Milan bjuder högst. De gamla ”polarna” i Inter kommer att få sig en omgång.

Går inte tränaren så går jag. Så är lagen och fotbollen. Kan inte tränaren sparkas byter spelaren klubb. Detta gäller i toppskiktet. Och skulle det vara så att laget faller samman och man befinner sig i omedelbar närhet av ett nedflyttningsstreck – ja, då ligger tränaren illa till.

Frölundas Kenta Johansson och Stephan Lundh befinner sig just nu allt för nära förlorarnas gräns för att vara hälsosamt.

Raka rör, tycks förändra till det bättre. Idrott och politik kan jämföras i så måtto att politiska ledare gärna besöker olika tillställningar, där man kan synas och visa ett aktivt intresse. Mona Sahlins omtalade besök under Stockholm Open är

ett sådant exempel, även om det nu kan utnyttjas av Janne Josefsson eller någon annan insidergrävande journalist.

Moderaternas miljöexpert kan även hamna i blåsväder, om man nu besökt Frankrike på ett oljebolags bekostnad. Det bör även påpekas att dåvarande finansminister, Bosse Ringholm, tog regeringsplanet till Spanien för att se på fotboll. Det kunde även då ses som en arbetsmiljöfråga. Är det maktens förmåner eller personliga felbedömningar?

I dessa tider handlar det dock om en representativ demokrati som får slå igenom antingen vi vill eller inte. De självgenererande resultaten får vi alla leva med och anpassa oss efter.

När Sverigedemokraterna ligger på vågen gäller det att anpassa vikterna. När den s.k. alliansen tagit hem det politiska spelet i ett öppet, och i grunden väl genomfört politiskt val, så kan matchen sägas vara över. Några ha fått blåmärken under matchens gång, andra har skavsår och en del tycker inte om den officiella valutgången.

Den svenska socialdemokratin har reducerats till ett 30 % -parti. Det är väl ändå inte så illa i en tid då det personliga valet och individen står i centrum; det s.k. kollektivet har fått ge vika. Utan tvekan har partiet haft den bästa av ledare. Mona har satt ner den s.k. foten och det gäller nu, mer än någonsin, att välja både tränare och laguppställning.

Den aktuella partipolitiken övergår i spelanalys och motståndskraft. Ibland kan det dock vara nödvändigt att förlora. Sådana är demokratins spelregler!

Hans-Evert Renérius